

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 16. maj 2016

Kirkedag: 2. pinsedag/B

Tekst: Ez 11,19-20; ApG 2,42-47; Joh 6,44-51

Salmer:

SK: 723 * 299 * 294 * 292 * 298,3 * 313

Engang i foråret blev der i en nyhedsudsendelsen i TV fortalt om en eller anden ny foranstaltning i København, som jeg ikke kan huske, hvad var. Men jeg kan tydeligt huske formålet og meningen med den. Når det er helt gennemført, har man derved sikret (som det blev sagt i TV): ”at 3000 københavnere ikke dør!”

Det er ganske godt gået. Jeg synes måske nok, at det er lidt lavt sat, det tal. Det er jo ikke mange ud af hele befolkningen i København. Men så er boligproblemet i København i hvert tilfælde løst. Men er det nok, til at København kan beholde sin status som vores hovedstad?

Nu handlede det, hvilket ikke fremgik at denne udtalelse, men af hele nyhedsindslaget, om at undgå, at 3000 københavnere hvert år dør for tidligt. Det synes jeg også er et lidt ejendommeligt udtryk, men lad det nu ligge i denne sammenhæng. Det kan vi tage op en anden gang. Jeg vil godt blive lidt ved den udtalte mening med handlingen: ”at 3000 københavnere ikke dør.”

Det er imidlertid et kendt præmis for livet, at vi dør ud af det. Det vil aldrig lykkes os at finde en mulighed for at undgå det. Det betyder selvfølgelig ikke, at vi ikke skal undgå livsstilssygdomme, forske i kræftbehandling osv. Men vi kan bare ikke slippe uden om døden. Og får vi endeligt knækket

cancer-kurven, så vil vi få noget andet, som tager livet fra os. For dø, det skal vi. Om vi så vil det eller ej.

Der er dog én mulighed for at undgå det. Jesus peger på det i dagens evangelium: ”Den, der tror, har evigt liv.” og ”Men det brød, som kommer ned fra himlen, gør, at den, der spiser af det, ikke dør.” Det handler altså om at spise himmelbrød og om at tro. Så, hvis man er troende og går i kirke og til nadver, så er døden undgået. Det kommer jeg tilbage til.

Måltidet er hos os også fællesskabsstiftende. De mennesker vi kan lide, spiser vi også gerne med. Man inviterer jo ikke kvajhovedet inde ved siden af på en tre retters menu, i hvert tilfælde ikke før, han har lært sin hund ikke at rende ind til mig. Gad vide, hvad der ville ske, hvis man gjorde? Det er jo ikke særlig pænt at lade sin hund rende ind til en, der har bekostet en middag på en. Det ligner lidt det, Jesus et andet sted siger noget om, om at elske sin fjende. Men det er en helt anden historie. Men måltidet skaber fællesskab og betyder, at vi har noget sammen.

Vi hører også om de første kristne, at de spiste sammen. Og vi hører også om, hvad det er, de har sammen, nemlig brødsbrydelsen (nadveren) og lovprisningen af Gud. Det var ikke maden, der bandt dem sammen; men fordi de var bundet sammen af noget andet, spiste de sammen. Og dette i forening skabte et fællesskab, hvor man havde øje for den enkelte.

Skal vi tage Jesu ord sådan helt bogstaveligt, så kan vi faktisk spise os ud over døden. Tro og spis himmelbrød, så dør du ikke, er budskabet. Det er mærkeligt, at det budskab vinder så dårligt fodfæste i vores befolkning. Det kan da ikke være nemmere. Men det er også dødstødet til alle fitnesscentre og

kostplaner. Spis og lev er budskabet. Så lad os da tage det til os.

Der er bare den hage ved det, at jeg kan godt komme i tanke om rigtig mange mennesker, der troede og gik til nadver og døde. Altså ikke af nadveren. Troende, nadverdeltagende mennesker dør også. Det er vores erfaring. En erfaring, der tilsyneladende strider imod Jesu ord.

Jeg går ikke med til, at Jesus her har udtalt sig mod bedrevidende. Jeg nægter at tro på, at Jesus ikke taler sandt, og ved, hvad han taler om. Så det er ikke hos Jesus, at problemet ligger. Min erfaring siger mig, at når der er noget, jeg tilsyneladende ikke kan få til at passe i mit liv, med det Jesus siger, så er det altså mit liv, der har et problem. Men det er da et problem, at Jesus siger: Tro, spis og lev. Og jeg oplever, at mennesker tror, spiser og dør.

For at dette ikke bliver et modsætningsforhold for os, men faktisk kan give mening, tror jeg, det er vigtigt, at vi netop har måltidsfællesskabet for øje. Men har dét for øje, som skaber det fællesskab, hvori vi har måltidsfællesskab.

Som den første kristne menighed havde Jesus som den, der var deres fællesskab (i brødsbrydelsen), således taler Jesus også om, hvem vi i vort måltid har fællesskab med og om hvad. Og når Jesus kæder det sammen med tro, så handler det om, at vi tror på Jesus og spiser hans legeme. Men det er ikke den handling, at vi tror og spiser, der gør, at vi undgår døden. Det er den, vi tror på og spiser sammen med, der slår døden ihjel, så den ikke rammer os. Det væsentlige er, at det er Jesus, som vi tror på og på hvis ord, vi spiser hans legeme, der fritager os fra døden.

Disse ord af Jesus, kunne vi lige så godt have hørt en hvilken som helst helligdag i løbet af året. Nu hører vi dem i pinsen, hvor vi også hører om fællesskabsdannelsen og dens betydning for menneskers tilhørsforhold til hinanden, men også til Jesus, blandt de aller første kristne. Og vi hører Jesu ord i forlængelse af det profetiske løfte fra Gud: ”Dette siger Gud Herren: Jeg giver dem et andet hjerte og en ny ånd i deres indre.”

Hele budskabet til os i dag bliver derfor, at vi skal tro og spise med Jesus på jorden, og da skal vi i Himlen leve, have evigt liv. For den nye ånd i vort indre er den ånd, der kan løsrive os fra bundetheden til jorden, så det ikke bliver så afgørende om vi kan undgå at dø. For vi lever ikke for at dø; men i troen på Jesus dør vi for at leve.

Det kan ingen mennesker lære sig selv. For når vi lærer os selv det, hvilket forskellige sekter og ekstremistiske trosretninger gennem tiderne har forsøgt, har vi en tendens til at blive verdensforsagende. Livet bliver på det nærmest en nødvendighed og kun et middel til det egentlige. Derved kan mennesker nærmest få en dødslængsel, fortolket som en himmellængsel. Dét ligger Gud så fjernt. Hvis livet kun var en irriterende nødvendighed og bare skal overstås for at komme i Himlen, så havde Gud næppe ladet livet være så skønt og pragtfuldt, som det kan være, selv uden for Paradiset. Gud vil, at vi knytter os til livet, elsker livet, bruger livet, får det ud af livet, vi nu har muligheder for og fylder det i livet, vi kan give. Vi skal leve livet med hud og hår og alle kræfter og vi skal elske det. Men vi skal gøre det med Guds nye ånd som åndsfylden i os.

Deri bliver livet nemlig ikke bare et middel. Det bliver heller ikke et fængsel. Det bliver heller ikke kun til døden. For Guds

ånd, Helligånden, viser os et livsfællesskab med ham, der har gjort døden til skamme og åbnet livets dør på vid gab, Jesus.

I går talte jeg med en mand om, hvor gamle vore kirker er. Prøv at tænke på, hvor mange mennesker, der i tidens løb har siddet på disse bænke og troet og spist ved Herrens bord. Mennesker, der ved åndens fylde har fået deres stenhjerte skiftet ud med et hjerte af kød, har været Guds folk, har set hinanden og hinandens behov, har haft fællesskab med hinanden i fællesskabet med Jesus. Den lange række af mennesker er vi i fællesskab med, og gennem dem i fællesskab med de første kristne mennesker, der samledes i tro og spiste ved Herrens bord på hans ord. Og som det dengang betød, at der hver dag føjedes nye til, som blev frelst, således skal også vi i vort fællesskab med Jesus være til folkets yndest, at mennesker ved os ser, hvad åndsfulde af Gud Helligånd gør ved mennesker, at der også til vort fællesskab føjes nye til. Føjes nye til frelsesfællesskabet med Jesus.

Det hjælper og gavner ikke et hak i livets perspektiv, det hjælper aller højst på, hvilket ikke er at foragte, livsglæden og samværet og mavens rumlen, når der bliver sagt "Værsgo' at spise" ved menighedsrådets morgenbord. Om et par timer er vi sultne igen. Men det er til livet i hele sin evige udstrækning, når Jesus siger: Tro, spis og lev! Og det gælder ikke kun 3000 københavnere. Det gælder os alle!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen